

Vrijdag 23 mei

Ik zit bij de cirkelvormige fontein in winkelcentrum Stonybrook en wil opstaan om Bryans horloge te ruilen en daarna naar huis te gaan, maar in plaats daarvan zit ik naar de etalage van Zonneschijn Huid- en Bruiningssalon te staren, met daarin een poster van een rimpelvrije vrouw en de leus 'Ga terug in de tijd'.

Klinkt goed. Er zijn heel wat dingen die ik mijn jongere ik zou willen vertellen. Inclusief, maar niet beperkt tot:

1. In de brugklas: sta niet toe dat Karin Ferris je krullen afknipt. Je voormalige beste vriendin is geen kapster. Ze knipt je haar per ongeluk te kort. En ongelijk. Je moet de rest van het jaar een groene baret dragen die je hoofdpijn bezorgt.
2. In de derde klas: stop geen marshmallows in de oven, ook al lijkt het een goed idee. Warm! Verrukkelijk! Jammie! Nee. Als ze opzwellen, kust de punt van een van de marshmallows de brander; de oven vliegt in de fik en je familie vertelt de rest van je leven hoe je bijna het huis had laten afbranden.
3. Vierde klas: laat je beugel niet in een servet achter in de kantine. Tenzij je door drie met spaghetti-en-gehaktbal gevulde vuilnisbakken wilt wroeten om hem terug te vinden.
4. Vier maanden geleden: koop de Dollyspijkerbroek die je zo mooi vindt niet in maat 34 in de overtuiging dat hij wijder zal worden. Dat wordt hij niet.
5. Twee weken geleden: koop voor hem geen zilveren horloge als

verrassingscadeau voor zijn eindexamen, want dan breng je je laatste schooldag door in het winkelcentrum om het te ruilen.

Wat me bij het belangrijkste punt brengt.

6. Bryan.

Als ik terug in de tijd kon gaan, is dat het allerbelangrijkste wat ik mezelf zou willen vertellen: val nóóit voor Bryan. Ik zou mijn jongere ik om te beginnen waarschuwen om nooit met hem uit te gaan. Of beter nog: ik wilde dat het feest waarop we elkaar officieel leerden kennen nooit had plaatsgevonden. Oké, het feest had waarschijnlijk wel plaatsgevonden, maar toen hij me naderhand belde en me mee uit vroeg, had ik nee moeten zeggen. Aardig dat je me vraagt, maar ik heb geen belangstelling. Dank je, maar nee, bedankt. Nog een fijn leven verder. Misschien zou ik haar wel adviseren om helemaal niet naar het feest te gaan. Ik zou haar aanraden thuis te blijven en haar klerenkast op te ruimen.

Stel je voor: met mijn veertienjarige ik praten. Kon dat maar.

Mijn oog valt op Veronica's gebleekte blonde haar in Boetiek Bella, direct naast de Zonneschijn Huid- en Bruiningssalon. Ze zwaait. Ik zwaai terug.

'Devi! Kom even naar onze nieuwe collectie kijken!' roept ze. 'Hij is heel erg hip!'

Niet dat ik naar haar luister. Zij is degene die me bezwoer dat mijn spijkerbroek wel wijder zou worden. 'Ik geef je de werknemerskorting!' biedt ze aan, hoewel ik sinds afgelopen zomer nog geen dag gewerkt heb.

'Ik kom zo kijken,' roep ik terug. Ik rommel in mijn tas, zoek mijn telefoon en luister mijn voicemail af. Ik wil het bericht horen dat hij vanmorgen heeft ingesproken. Opnieuw. Ik heb het nog maar één keer gehoord. Goed dan, zeven keer. Ik weet het: heel zielig. Maar ik blijf hopen dat het deze keer anders is.

'Hoi, Devi, ik ben het.' Bryans stem is laag en hees, alsof hij rookt. We hebben één keer samen gerookt, op het uitzichtpunt Morgan van de berg Woodrove, toen we in de vierde zaten. Maar toen we daarna zoen-

den, smaakte hij naar een vuile sok en dat betekende het einde van ons rookavontuur.

Snik.

Alles gaat in rook op.

‘Waarom neem je niet op?’ gaat zijn stem verder. ‘Je neemt altijd op.’ Korte stilte, alsof hij op een antwoord wacht. ‘Het spijt me. Echt, het spijt me verschrikkelijk. Ik wilde je geen pijn doen.’

Het bericht gaat nog verder, maar ik kan het bijna niet meer horen, omdat ik inmiddels in tranen ben. Mijn wangen zijn helemaal nat en mijn hand is helemaal nat en hoe kan hij nu beweren dat hij van me houdt terwijl dat overduidelijk niet waar is en...

Plons!

Als een stuk zeep onder de douche is mijn mobieltje door mijn vingers geglibberd en in de fontein gevallen.

Fantastisch. Nog iets om mijn (twee seconden) jongere ik te vertellen: laat je mobiele telefoon niet in een levensgroot bord met groen chloorwater vallen. Ik tuur in het water. Er twinkelt een zilveren glans naar me. Is dat mijn telefoon? Nee, het is een muntje. Behalve mijn telefoon liggen er ook nog talloze muntjes in het water. Bestaan er werkelijk mensen die geloven dat hun wensen uitkomen als ze een muntje in het water gooien?

Aha! Ik zie hem, ik zie hem! Ik steek mijn hand uit om hem te pakken, maar hij ligt iets te ver weg. Ik ga op mijn buik liggen en steek mijn hand opnieuw uit. Nog iets verder... ben er bijna...

De telefoon wordt verder bij me vandaan getrokken door de wervende waterstralen van de fontein. Ah, shit, ik zal erin moeten klimmen.

Gelukkig heb ik teenslippers aan. Ik kijk rond om te zien of er geen veiligheidsmensen op me letten, ga op het bankje staan, rol de pijpen van mijn veel te strakke spijkerbroek op en stap in het water.

Koud. Slijmerig. Het kriebelt!

Br. Als ik naar beneden kijk, lijken mijn tenen opgezwollen en groen. Misschien is het water wel radioactief en verander ik in de Hulk.

Uit mijn ooghoek zie ik Mike Travis, Scott Puttin en Frank Keller-

man door het winkelcentrum paraderen alsof zij er de eigenaren van zijn. Mike – absoluut een van de knapste jongens in onze klas – heeft donker haar, een gespierd lijf en een oogverblindende glimlach. Ik durf te wedden dat hij zijn tanden bleekt. Scott ziet er ook wel leuk uit – als je houdt van het kakkerige altijd-met-de-kraag-omhoogtype. En Kellerman – iedereen noemt hem gewoon ‘Kellerman’ – ziet eruit of hij al bij een studentendispuut zit. Hij heeft altijd de hoed van zijn oudere broer op met daarop de letters Pi Labda Phi, en volgens mij heb ik hem nog nooit zonder trainingsbroek gezien.

Ik buk om te voorkomen dat het eindexamentrio me ziet. Als dat gebeurde zou mijn dag pas echt perfect zijn. De knie van mijn spijkerbroek raakt doorweekt. Shit, shit, shit! Als ze de hoek om zijn, krabbel ik overeind en probeer mijn telefoon te lokaliseren. En daar is hij weer! Joepie! Hij balanceert boven op een stapel muntjes. Hebbes. Yes!

Nu moet ik alleen nog heelhuids de kant zien te bereiken...

Plons. De wervelingen in het water brengen me uit mijn evenwicht en voor ik het weet, zit ik op mijn achterwerk. Geweldig. Echt geweldig. Tranen branden achter mijn ogen.

Moeizaam krabbel ik overeind en als ik op de rand klim, laat ik een spoor van glanzende groene druppels achter.

Ik negeer mijn drijfnapte spijkerbroek – misschien zorgen de chemicaliën ervoor dat hij oprekt? – en wrijf met mijn shirt mijn telefoon droog, alsof dat helpt. Alsjeblieft, wees niet kapot, alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft. Ik druk op de AAN-knop.

Stilte. Geen geluid. Geen verbinding. Niets.

Mijn blik valt op Veronica, die naar me staat te staren. ‘Gaat het?’ roept ze.

Eh, nee?

‘Prima!’ schreeuw ik en dan wijd ik me weer aan mijn telefoon. Ik druk opnieuw op de AAN-knop. Nog steeds niets. Ik druk op de één. Niets. De twee. Niets. Drie, vier, vijf: allemaal niets. Zes, zeven, acht, negen, de verzendknop, de knop met het sterretje, de volumeknop: niets, niets, níets. Ik stampvoet. Mijn teenslipper maakt een soppend geluid.

Ik sla op de AAN-knop. Nog eens. Niets.

Ik sla op de negen, de acht, de zeven, de zes, de vijf, de vier, de drie, de twee, de één, de knop met het sterretje, de volumeknop. Helemaal niets.

Dan druk ik opnieuw op de verzendknop.

De telefoon gaat over.

2

Vrijdag 9 september

De eerste keer dat ze belt, zit ik naast Karin en tegenover Joëlle Caldwellen Tash Havens aan onze tafel in de kantine, de tafel naast de afvalbak. Niet ideaal, want het ruikt er behoorlijk naar zure melk, maar als derdeklassers mogen we van geluk spreken dat we überhaupt een tafel hebben kunnen bemachtigen.

Mijn twee weken oude mobiele telefoon trilt naast mijn half opgegeten, verbrande cheeseburger en mijn slappe frietjes. Op school zijn geen ringtones of liedjes toegestaan, daarom is de trilstand het hoogst haalbare voor de leerlingen van Florence West. Er wordt zo veel getrild dat je zou denken dat de school boven een metrolijn gebouwd is. Uiteraard is dat niet het geval. In Florence, New York, zijn geen metro's. Wel de krant *Metro*, op elk station, maar ondergronds vervoer? Vergeet het maar.

'Is dat je zus?' vraagt Karin, terwijl ze van haar chocolademelk slurpt. 'Doe haar de groeten.'

Ik weet zeker dat het Maya is. Wie anders zou me tussen de middag bellen? Alle andere mensen met wie ik wel eens praat, zijn hier op school. 'Hey Maya!' zeg ik. Daarbij probeer ik mijn mond niet al te ver open te doen, want ik heb het sterke vermoeden dat er een groot stuk kaas in mijn beugel zit. Ik haat dat ding. Nee, ik heb gelukkig geen slotjes, dus geen mond vol metaal, alleen een metalen draadje, maar toch zitten er, sinds ik die beugel vorige week kreeg, telkens etensresten tussen. Muesli, gebakken kaas, ongare frietjes... als het op mijn bord ligt, zit het ongetwijfeld ook in mijn beugel. 'Hoi!'

'Hallo?'

‘Hèhè, eindelijk! Ik heb deze week al twee keer je voicemail ingesproken! Ik weet dat er met Los Angeles drie uur tijdsverschil is, maar een meesterbrein als het jouwe kan toch wel uitvogelen wanneer je me kunt bereiken,’ zeg ik tegen haar.

‘Pardon?’ zegt de stem van een meisje. Een meisje, maar niet Maya.

Oeps. Ik heb geen idee wie ik aan de lijn heb. Maar haar stem klinkt bekend, dus misschien kom ik er nog op. Het is alsof ik naar een spelshow zit te kijken en het antwoord weet, echt waar, het ligt op het puntje van mijn tong, maar ik krijg het er niet af. ‘Met wie spreek ik?’

‘Sorry, ik heb het verkeerde nummer gebeld,’ zegt het meisje.

‘Geeft niet,’ zeg ik en ik hang op. Ik ga weer verder met mijn kaasburger.

‘Wat gaan jullie dit weekend doen?’ vraagt Karin.

‘Niks,’ zegt Joëlle met een zucht. Ze zet haar superhippe, lichtgevend groene leggingbenen naast elkaar en trekt vervolgens haar korte spijkerrokje en haar wijde bloes goed. ‘Er is niets te doen. Misschien kunnen we naar de stad.’

‘Buffalo?’ vraagt Tash.

‘Neeee, Buffalo is suf. Ik bedoel Manhattan.’

‘Gaan we op onze vliegende fietsen?’ vraagt Tash en ze rolt met haar groene ogen achter haar bril. Ik heb geen idee waarom ze geen contactlenzen neemt: ze heeft de mooiste ogen die ik ken. Ze zit bovendien als een zoutzak. Het liefst zou ik tegen haar zeggen dat ze rechtop moet zitten en dat haar lichaam eruitziet als dat van een topmodel, maar daarvoor ken ik haar nog niet goed genoeg.

‘Ik wou dat we niet zo ver van alles af woonden,’ klaagt Joëlle.

‘Het bestaat niet dat je je verveelt als je pas één week op school zit,’ zegt Karin tegen haar.

‘Het bestaat, want ik verveel me,’ antwoordt Joëlle. ‘Ik denk erover om mee te gaan werken aan het jaarboek. Wil er iemand met me meedoen?’

Geen van ons reageert.

‘Jullie zijn allemaal stom. Ik zoek wel uit of er dit weekend ergens een feest is. Eens zien wat mijn toekomstige echtgenoot, meneer Jeremy

Cohen, gaat doen.' Ze trekt haar wenkbrauw-met-piercing op.

Ik zou er geen bezwaar tegen hebben om naar een feest met leuke jongens te gaan. Sinds het schooljaar is begonnen, heb ik amper jongens leren kennen.

Er zitten een paar leuke jongens bij me in de klas. Mike Travis bijvoorbeeld, die de allermooiste glimlach heeft die ik ooit heb gezien. Hij zou in elke willekeurige soap de *hunk* kunnen spelen. En Scott Puttin, die superlange wimpers heeft en er altijd uitziet of hij zich zal kwalificeren voor het tennisteam. O, en dan heb je Joëlles Jeremy Cohen, die duidelijk nooit Joëlles echtgenoot zal worden, maar die er aantrekkelijk uitziet in zijn lage spijkerbroek en zijn t-shirts met bands uit de jaren tachtig erop. En dan is er nog een jongen die ik een paar keer in de gang ben tegengekomen, maar van wie ik de naam niet weet. Meestal blijft hij tijdens de lunch niet op school en ik heb geen lessen met hem, maar hij heeft schattig stekeltjehaar en een brede glimlach. Hij heeft mij nog nooit zo'n glimlach geschonken, maar daar werk ik aan.

Mijn telefoon trilt opnieuw. Weer een verkeerd nummer?

Joëlle pakt hem en tuurt naar het nummer. 'Je belt jezelf,' zegt ze.

Ik begrijp niet wat ze bedoelt, tot ik op het scherm kijk en inderdaad mijn eigen nummer zie. Nou zeg, dat is raar.

'Hallo?' zeg ik weer.

'O, hoi,' zegt hetzelfde meisje van daarnet. 'Dat is gek. Ik probeer mijn voicemail te bellen. Ik begrijp niet waarom ik jou steeds krijg.'

'Dat begrijp ik ook niet,' zeg ik. Ik hang weer op en neem nog een hap van mijn burger.

De telefoon trilt weer.

Joëlle buigt zich over de tafel. 'Wie is het?'

Ik kijk en zie opnieuw mijn eigen nummer. 'Ik weer,' zeg ik. Ik voel dat er nog steeds kaas tussen mijn beugel zit, dus ik neem snel een slokje appelsap in een poging om het te verwijderen, maar dat lukt niet.

'Er is iets aan de hand met mijn telefoon,' zegt de bekende maar nog niet thuisgebrachte stem. 'Ik probeer mijn moeder op haar werk te bellen, en ik krijg jou weer aan de lijn. Kun je me zeggen met wie ik spreek?'

'Devorah Banks,' zeg ik met de beleefde stem die ik gebruik voor lera-

ren, onbekende mensen en honden. Ik weet eigenlijk niet waarom ik hem ook bij honden gebruik. Misschien omdat hun grote bek en scherpe vampiertanden me angst inboezemen en ik hoop dat ze mijn beleefde toon zullen interpreteren als een vredesvoorstel.

‘O gelukkig, je kent me,’ zegt ze.

‘O ja?’ vraag ik.

‘Je noemde mijn naam toch?’

Ik druk de telefoon stevig tegen mijn oor en probeer de chaotische geluiden in de kantine te negeren. Heb ik iets gemist? ‘Waar heb je het over?’

‘Met wie spreek ik?’ vraagt ze weer.

‘Met Deborah Ban...’ Midden in mijn naam houd ik mijn mond. Waarom geef ik persoonlijke informatie aan een wildvreemde? ‘Sorry, met wie spreek ik?’

‘Luister,’ blaft ze. ‘Mijn spijkerbroek is drijfnat en zit vol met groene smurrie en ik heb vandaag absoluut mijn dag niet. Kun je me alsjeblieft gewoon vertellen met wie ik spreek?’

‘Eh...’ zeg ik en dan begin ik te giechelen.

Ik giechel heel vaak. Als ik zenuwachtig ben, als ik gelukkig ben, als ik in de buurt van jongens ben, als ik les heb. Ik meen het. Maandag was ik bij Karin thuis. Toen ik haar cassetterecorder aanzette – ze neemt alle lessen op, ook Amerikaanse geschiedenis, een van de twee vakken die ik samen met haar heb, ze is wat dat betreft een beetje perfectionistisch – hoorde ik meteen mijn gegiechel door de slaapkamer galmen. Net een hyena. He-he-he-he-he-he. Afschuwelijk. Giechelen onder Amerikaanse geschiedenis! Er is werkelijk niets grappigs aan de geschiedenislessen van mevrouw Fungas. Behalve haar naam dan, die is om te gillen. Fungas! Ha!

‘Je kent me blijkbaar, want je zei zojuist mijn naam,’ zegt het meisje aan de telefoon bits. ‘Ga je me nog vertellen wie je bent?’

Eh, is dit een list? Een Tel Sell-verkoper die probeert informatie van me los te peuteren, zodat ze mijn identiteit kan stelen en met Thanksgiving met de gegevens van mijn creditcard een reisje naar Panama kan boeken? ‘Kun je me vertellen welk nummer je probeert te bellen?’

‘Ik probeer mijn moeder op haar werk te bellen! En daarvoor belde ik

mijn voicemail! En dáárvoor drukte ik op VERZENDEN,' zegt ze en haar stem klinkt geërgerd. 'Maar er verschijnen telkens van die rare symbolen op mijn scherm!'

'Tja, je hebt mij gebeld,' zeg ik en ik begin geïrriteerd te raken.

Joëlle trekt van de overkant van de tafel mijn aandacht. 'Weet je al wie het is?'

Ik haal mijn schouders op. 'Geen idee.'

'Hang op, dan,' beveelt ze. 'Je verspilt je belminuten.'

'Ik denk dat het een grap is,' fluister ik terug. Ik neem nog een slokje sap om mijn beugel te reinigen.

'Zal ik tegen hem zeggen dat hij op moet houden?' vraagt Joëlle.

'Haar,' verbeter ik en ik reik haar over de tafel de telefoon aan. Als iemand de controle over deze situatie wil overnemen, vind ik het prima.

'Pas op je friet,' waarschuwt Tash, maar haar stem is te zacht en ik hoor haar bijna niet.

'Wat?'

'Ik zei pas op je... friet.'

Te laat. Ik ben zojuist met mijn beige mouw door de ketchup gegaan.

Ik trek mijn arm en de telefoon terug... met een dreun tegen mijn flesje appelsap. Het flesje wankelt – niet omvallen, niet omvallen! – maar besluit dan: waarom niet, kiept om en het sap gutst over de tafel.

'Oeps!' Fantastisch. Ik moet ook niet proberen om meer dingen tegelijk te doen. Telefoneren terwijl ik mijn tanden poets? Ik dacht het niet. Huiswerk en tv-kijken? Dan schrijf ik zes keer dezelfde zin op zonder het te merken. Ken je dat spelletje waarbij je met één hand op je hoofd moet kloppen, met je andere over je buik moet wrijven, met je tong moet klikken en tegelijkertijd 'eeneh' moet zeggen? Als ik dat zou proberen, zou ik zonder twijfel op de eerste hulp terecht komen.

'Sorry! Ik moet ophangen,' zeg ik tegen de vreemdeling.

Ik hang op en ren naar het buffet, op zoek naar servetten.

Als ik aan het eind van de dag de school uit loop, trilt ergens in mijn rugzak mijn telefoon. Ik grabbel in mijn tas, maar mijn mobiel is op de een of andere manier op de bodem terecht gekomen, begraven onder ze-